

LIBER. XIV.

DE PRONUNCIATIONE LINGVÆ HISPANICÆ CVM EXPLICATIONE LATINA

opera & Studio Ioannis Angeli de Sumaran, Anno

1626.

Ac primum de literis earumque pronuntiatione.

Hispanica lingua, est omnium linguarum exoticarum perfectissima, ac pulcherrima grauitate decorata ornataque quæ magnam habet affinitatem cum Italica, & Latina. Nullas habet elisiones vocabulorum siue literarum, vt reliquæ; sed omnia clarè apertè, sonoraque voce pronuntiarī debent vti, ex sequentibus exemplis patebit.

De literis Hispanorum.

A. b. c. ç. d. e. f. g. h. ch. j. i. y. ll. l. m. n. ñ. o. p. q. r. s. t. u. v. x. z.

Differentia pronuntiationis ac difficultas in hisce vndecim literis consistit.

B. ç. g. ch. j. ll. ñ. u vocalis, & *v.* consonante. *x. & z.*Vocales habent quoque sex. *a. e. i. o. u. y.*

Reliquæ Consonantes vocantur.

B. Hispani vitiosè & ineptè scribunt *B.* pro *v.*, & *v.* pro *B.* loco *Sabio*, *sauio*, & loco *jabana*, *sauana*, sed hoc inter ignorantes plerunque fit, ideo prudens lector diligenter, caueat nè in hoc vitio cadat.

ç. Hæc litera vocatur ab Hispanis ç concedilla, id est ç caudatum, & semper vt *f.* debet pronuntiarī, vt apud Gallos.